

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין התנאי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- תשמח על העבר ועל העתיד
- איך נראים החיים הטובים?
- ר"ה אצל הצדיק
- תשובה באלול, איך עושים זאת?
- כמה עולה טיפוס?
- התורה הזמנית
- בידור נקודות טובות. למה לברר?
- כך בוים משכן
- הביטול לה' מתקן החטא
- בשמחה טוב לב
- מה יהיה עם הדור הבא?
- איך מתפללים על הנסיעה לאומן
- הלכות קידוש לנשים בשבת בבוקר

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

חזק ואמץ ושומח נפשך בראש השנה

יום א' נח ראש חודש חשוון תקצ"ד

אהובי בני חביבי, מתקבך קבלתי ביום זה ויהי רוב מתקבך אך על פי שקול צעקתך עולה לשמים, אך ברבם אתה בעצמך משיב השקבך בצדק השובה נכונה ואמתית, בפרט מה שכתבת במכתבך הסמוך שאין לך מקום לנטוש פי אם לקבע עתים לתורה, אמת וציב ונכון וקיים וישר וכי הדבר הזה, פי בודאי תורה ותפלה הוא עקר הבית מנוס, מפל מה שעובר על האדם בכל יום, וגמו שאמרו ר"ל בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין. ותדע נאמנה שמעודי עד היום הזה, נמנע לא היה עת שלא עבר עלי כל מה שעובר עלי, וכל פעם נדמה לי שנקמט אפס תקוה חס ושלום, לולא ה' עזרתה לי בכל יום בדרתי הנסלאים שהקדים לחיותנו בשבועה משיבי טעם וכי על ידי הפחל נובע מקור חקמה וכי וכי, זכר פי אין שום זמן בעולם, והכל הולך ופזר צל עובר וכי, ובצל עובר הזה יכולין לבלות קצת בתורה קצת בתפלה קצת בשיחה וצדקה ושונה ואנחה ולתלות עיניו להשם יתברך, וקצת בשיחה עם בני אדם במלי דשמאי ובמלי דעלמא, וקצת בעסקי משא ומתן ופרנסה וקצת בהנהיגות לקיים הגוף שהם אבילה ושתיה ושנה וכי, ובתוך כך חולף ועובר היום, והעקר לבלי לחשב מיום לחברו, ואל יבהלה רעיוןך ולא מן העבר ולא מן העתיד, חזק ואמץ ושומח נפשך בראש השנה רעב, ובמה שאנו מקוים ומחפשים להיות על ראש השנה הסמוך הבא עלינו לטובה, וחדות ה' היא מקנה לעסק בתורה כמה שעות בכל יום ובתפלה ושיחה וכי. דברי אביה. נתן מברסלב.

באיזה טעם זה 'הטוב'?

כולם מאחלים לעצמם טוב אבל לא כולם יודעים איך מרגישים טוב, וזה אחד הדברים שטועמים בראש השנה באומן

אותו, וזה דורש מאתנו לטעום אותו. היכן טועמים את הטוב?

הפסוק "אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות השם היא מעוזכם" נאמר על ראש השנה. היום הזה אמור

פרשת השבוע מבטיחה לנו ברכות, ברכה זה טוב, מדוע אם כן נאמר 'ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך', וכי יש לך אדם הבורח מן הברכה עד שיש צורך לרדוף אחריו, להשיגו, ולברכו?! אכן כן, עד כמה שהדבר נשמע מוזר, אותו אדם שמאחל לעצמו את כל הברכות שבעולם, בורח הרבה פעמים מהברכה, תוך כדי שהוא מבקש לזכות בה.

מתקברים לימים הנוראים, ימים גורליים בהם עומד כל יהודי ומבקש להיזכר לחיים טובים, להיכתב בספר ישועה ורחמים. וזה הרגע בו כדאי מאוד שנשאל את עצמנו: 'האם אני יודע מה הם חיים טובים?' אם לא נדע, יתכן שגם כאשר יהיו בידינו החיים הטובים לא נדע על קיומם, אולי אפילו נוותר עליהם. עד כמה שאדם אוהב את עצמו ורוצה רק טוב וחסד בחייו, הוא עלול לאמלל את עצמו יותר מכל אויביו.

הטוב מחפש אותך

קחו למשל אדם מן השורה, הוא בודאי לא היה מסרב לזכות בשלוות נפש, ולהתברך בשמחת חיים ונחת. אבל האיש היקר הזה ממש עכשיו רודף את עצמו, מתחרט ומתמרמר. הוא פורס שוב ושוב את שלוות הנפש שלו, מקלקל את הנחת, ועושק מעצמו את הסיפוק והשמחה שהיה מאחל לכל חבריו.

מדוע הוא עושה זאת? משום שאינו יודע בעצם על מה הוא מבקש, טרם התפנה לבדוק מה משמעותו צורתו ותוכנו של אותו 'כל טוב'. לכן מוסיפה התורה הקדושה על הברכות את הברכה שיבואו כל הברכות הללו עליך 'וישיגוך'. לא פשוט להשיג אותך, לפעמים אתה תפוס בדיוק כשמבקשים להשפיע עליך את הכל-טוב שהזמנת.

בימים אלו כולנו מחפשים דברים שחשיבותם אינה מוטלת בספק; תשובה, קרבת אלוקים, התעלות. יתכן מאוד שאנחנו מחפשים את היהודי הטוב שנזכה להיות, בה בשעה שאנו דוחפים אותו החוצה מחיינו. הרצונות נפלאים, אבל כאן ממש אתנו נמצא הדבר הזה עליו אנו מבקשים אך מקומו בקרן זוית. היהדות מלאה בציווי 'עשה טוב', והטוב הזה מפוזר על כל צעד ושעל, צריך רק להתכופף ולאסוף. וכדי להתאמץ ולאסוף צריך לייקר את הטוב הזה, צריך להעריך אותו ולשמוח בו באמת. וכדי לשמוח ולהעריך צריך להכיר

הטעם הזה מתעצם ונחווה בבהירות יתרה כאשר מתקבצים יחדיו סביב צדיק, בתוך קהל עצום שליבו אחד ורצונו אחד

להטעים אותנו בטעמו של טוב אמתי. הטעם הזה מתעצם ונחווה בבהירות יתרה כאשר מתקבצים יחדיו סביב צדיק, בתוך קהל עצום שליבו אחד ורצונו אחד - להידבק בהשם מיום זה והלאה, תמיד. מי שטועם אפילו פעם אחת בחייו טוב איכותי, ידע מעתה והלאה להבחין בדבר האמתי ולחפש אותו בכל כוחותיו. באומן טועמים מהדבר הזה.

התחלה טובה

בפרשתנו מוזכרת מצוות הבאת ביכורים אל בית המקדש, מצווה מופלאה זו מחוללת תמורה בלתי רגילה בליבו של היהודי הפשוט ביותר. הוא עולה ובא בשערי בית המקדש עם פירות הביכורים, שומע את נגינת הלויים וניצב לפני הכהן ומודה לה' על כל הטובות והחסדים, באותה שעה טועם היהודי הזה באופן מרוכז את הטוב האמתי, והטוב הזה מלווה אותו ואת ביתו כל השנה כולה.

מצוות ביכורים חלה על 'ראשית ביכורי אדמתך', ההתחלה והראשית היא נקודת זמן מסוגלת ביותר, ובמעגל השנה ראש השנה הוא הראשית וההתחלה, כאשר אתה טועם טוב אמתי מיד בהתחלה, הטעם נקלט ונשמר טוב ומדויק יותר.

הצדיק נקרא 'טוב' כמו שלומדים ברמיזה מהכתוב (ישעיה ג') 'אמרו צדיק כי טוב', חווית הטוב נמצאת אצל הצדיקים, וכאשר נמצאים אצל הצדיק הקרוי 'דבי' - ר"ת ראש ב' בני ישראל, טועמים את הטוב הזה מהראש ומהראשית.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדוש	יום מוהר"ן ליקוטי תניינא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה ברוח ה"ב	דף היומי קדושים	ימי מוהר"ת
שבת	טז	ג	ג	קל:	יט	רסט
א	יז	ד	ד	קלח:	כ	רע
ב	יח	ה	ה	קלח:	כא	רעא
ג	יט	ו	ו	קלט:	כב	רעב
ד	כ	ז	ז	קלט:	כג	רעג
ה	כא	ח	ח	קמ:	כד	רעד
ו	כב	ט	ט	קמ:	כה	רעה

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

אמרות טהורות המשך

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהרנ"ת בגודל מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה בציונו הק' של רביה"ק זי"ע [ע"פ סדר א' ב']

ואז עקר זמן הקבוצין של ישראל, פי ישראל מתקבצים אז בכל המקומות לגדל לכבוד ולקדוש שמו ותבונה בתפלות ותחנונים, וכל מה שמתקבצים יותר אנשים פשרים בחד נתפחד ונתגדל שמו ביותר, כי ברב עם הדרת מלוך. ועל כן אז בימי ראש השנה מסגל ביותר להתקבץ יחד על קברי הצדיקים אמתיים, פי אז עקר העלאת הפיבוד שמתגדל ביותר על ידי רב עם. ועל כן הולכין ביותר על קברי צדיקים בערב ראש השנה. [ח"ו"מ החובל בחבורו ג, כ']

ועל-כן בערב ראש השנה הולכים ביותר על קברי הצדיקים. פי אז אנו צריכין ביותר לבחינת תקון המשפט פי אז הקדוש ברוך הוא יושב על פסא המשפט ואז עקר תקון של פגם המשפט, שפגמו על-ידי חטא העגל, פי עקר כל התקונים בפרט גמר התקון, אי אפשר לזכות רק בלח הצדיקים שונני עפר. [או"ח-ג' ראש חודש ו, כ"ב]

ועל-כן צריכין לנסע לצדיקים הגבאים ביותר על ראש השנה, פי אין מי שידע לעסק בתקון זה פי אם הצדיקים הגדולים במעלה מאד, ואפילו גדולי הצדיקים אינם זוכים לזה בשלמות בחייהם, פי אם לאחר הסתלקותם.

ובשביל זה הולכים על קברי הצדיקים בערב ראש השנה פי עקר זה התקון בשלמות הוא רק על-ידי גדולי הצדיקים אחר הסתלקותם, שאז הם מגיעים לשלמות מעלתם. [יור"ד-א, רבית ה, ח'] עין שם באריכות דברים בפלאים.

וזה בחינת מה שהולכים על קברי הצדיקים בערב ראש השנה, פי הצדיק כל תשוקתו תמיד לעלות מדרגא לדרגא, פֿשָׁבָא אֶחָד על קברו וצועק על רבוי עוונותיו, גורם תענוג גדול להצדיק, פי אזי הצדיק מוריד שייכל להושיע את זה. וזה עקר תענוג ושישוע הצדיק יותר מכל תענוגי עולם הבא שיש לו, פֿשֵׁהוּא עוֹשֶׂה טוֹבָה נְצִיחִית לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי שֶׁיָּרֵד לְמָקוֹם שֶׁיָּרֵד. פי זה עקר עבודתו בחייו ולאחר הסתלקותו. [ח"ו"מ-ב, מתנה ה, כ"א]

ועל-כן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, פי הצדיקים הגדולים האמתיים במעלה הם ממשיכים החסד חנם בעת פשיטתם ובהם הם מחיין כל הפשוטים שבעולם, וזה אנו צריכים בראש השנה, פי הכל צריכין לשוב בתשובה בראש השנה. [או"ח-א, בית הכנסת ה, ט"ז]

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע על כל אחד מישראל בין איש בין אשה בין קרוב ובין רחוק. אפילו אם המדבר משער שאותו אדם שעליו הוא מדבר אינו מקפיד על מה שאומר עליו מחמת אהבת הקרובה שביניהם כגון בן או בת שאינם מקפידים על מה שהורים אומרים עליהם או מחמת ענוה יתירה, מכל מקום יש בזה איסור לשון הרע שבין אדם למקום, שאין הקב"ה רוצה שידברו בגנות בניו. נכשלים בזה לפעמים שהבעל מדבר רעות על אשתו ומשפחתה או האשה על בעלה ומשפחתו ואפילו אם כוונתם רק לבדיחה, יש בזה איסור לשון הרע.

(ליקוט הל' לשון הרע פ"ד סעיף א)

רק תאמר בלב שלם ברוך שיהיה וקיינו והוינו לזמן הזה לזכות להתועד יחד עם אנשי אמת אנשים פשרים להתקבץ על ציון הקדוש של הצדיק הקדוש שהמשיח לעזר לכל מי שיבוא אליו בפרט בערב ראש השנה ולהקמות יחד בראש השנה אצלנו: על"ת שפב

'מהיכן מתחילים לשוב בתשובה' - 'איזה דבר יש להזדרז לתקן תחילה?'

שלכאורה בכל יום הוא בושה גדולה יותר מאתמול, אבל דייקא הבושה וההכנעה הזו, שאדם מוכן לשתוק על הבזיון ולבוא לפניו מחדש, בזה בעצמו הוא מתקן הכל ומחזיר המלכות לפני ה'.

אומרים לו המתן

כאשר אדם בא לעשות תשובה אומרים לו מלמעלה 'המתן', כי צריך להמתין עד שזוכה להכנס לפני הקדושה, וכן בכל פעם שרוצה לעלות יותר, צריך להמתין ואין זה בא בנקל. והזמן הזה שהוא ממתין הוא זמן של בושה גדולה מעצמו, שרואה את גודל שפלותו שאינו מצליח להתחזק באמת. ואם אינו בורח ומתייאש, אלא עומד ומצפה, כוסף ומשתוקק אימתי יזכה לעשות תשובה, בזה בעצמו הוא נכנס להיות חלק מהמתנה מברר את האדם לחשוב מכבוד ה'.

ההמתנה מברר את האדם לחשוב מכבוד ה'

התקופה של ההמתנה מברר אותו מהחיפוש אחר כבוד עצמו, לחשוב יותר מהכבוד של ה', כי מניין שואב הכוחות לחכות ולהמתין כאשר רואה שאין לו שום הצלחה בעבודת ה', רק מהרצון הפנימי שיש לכל יהודי שמחפש לכבוד את ה', אלא בשעה שהיה מצליח היה שוכח מהכבוד של ה' וחשב וחי את הכבוד של עצמו, וכעת בהמתנה זו הוא נכלל בכבוד של ה'.

(מתוך הקונטרס החדש 'הליכות קודש' - לימוד דרכי התשובה)

עיקר התשובה הוא 'שמע בזיונו'

עיקר התשובה הוא 'שמע בזיונו' ידום וישתוק' - אף שעיקר התשובה בפשטות הוא חרטה על העבר, וידוי קבלה על העתיד, כפרה של יסורים וכו', אך באמת עיקר פנימיות ענין התשובה הוא דייקא המקום הזה שאדם ממלא עצמו בבושה לפני ה'. כי יכול האדם להתחרט על העבר ולקבל על העתיד, אבל מפסיד את עיקר המכוון של התשובה, כי עיקר התשובה הוא לאו דווקא שיפור המעשים, אלא בעיקר להתחרט על כך ששכח את מציאות המלך, ומתוך כך מתחרט ומנסה לתקן העוונות בפרטיות.

ועל כן העיקר הוא 'שמע בזיונו' שאדם יעמוד לפני ה' ויכוון עצמו לעשות תשובה ולהתבזות לפניו, באופן אמיתי ופשוט, לבוא לפניו בכח הדיבור, כמו שכתוב קחו עמכם דברים ושובו אל ה', לדבר עמו על כך שלקח את המלכות ממנו.

ידום וישתוק

אך העיקר הוא לא רק 'שמע בזיונו' אלא בעיקר 'ידום וישתוק' - לא לברוח ולהתייאש מחמת הבושה מפניו, אלא לעמוד בבושה יום אחר יום, אפילו שרואה שאינו מתקדם, וגם נכנסים מחשבות בלב שמא אני מרמה את השם יתברך ואת עצמי, אך יתחזק נגד מחשבות אלו, ויבוא לפני ה' יום אחר יום, לדבר עמו על מצבו הרוחני. אף

הליכות

שיחות ומנהגים

קיבוץ הקדוש

וכבר יש רבים מאנ"ש אשר כמעט שלא הכירו ולא ידעו ולא ראו גם שום אֶחָד מתלמידי הקדושים זכרונם לברכה, ואף על פי כן בוער בלבם עסקי ועניניו של רבנו הקדוש זכרונם לברכה כאשר יוקדת ממש ושותים בצמא את כל דבריו ודברי תלמידי הקדושים זכרונם לברכה והם עליהם ממש פמים קרים על נפש עיפה ועובדים את ה' באמת בכל לבם ובכל נפשם והכל בלח קדשת ההתנוצצות הארת הדעת הקדוש שנוצאר בעולם מרבנו הקדוש זכרונם לברכה על ידי חבוייו ותלמידי הקדושים ועקר יסוד קיים כל הענין זה הנ"ל הכל הוא על ידי הענין הקדוש של ההתקבצות וההתאספות יחד של כלל אנ"ש על ראש השנה וגם כפי אשר נתבאר למעלה שרצון רבנו זכרונם לברכה היה שגם אחר הסתלקותו זכרונם לברכה יהיו כל אנ"ש באגודה אחת וקשר אחד. (שם סימן טא). (שח שרפי קחש - חלק אה)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ד'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה יודע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד (מבאר אצלנו כמה פעמים). ואפילו בשמחתהיל להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורואה הפעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף על פי כן אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מקימו איזה מצוה או דבר טוב, ואף ששמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פגמים ואין בו זכות, הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשותו, הוא גם כן מלא פגמים ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים יהיה איזה נקודה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה פנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב. על ידי זה הוא יוצא באמת מרוב חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינת "יעוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו פנ"ל, הינו כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות אפילו את הרשעים ולמצוא בהם איזה נקודות טובות. ועל ידי זה מוציאי אותם באמת מרוב חובה לכף זכות, בבחינת יעוד מעט וכו' והתבוננת וכו' פנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקודה טובה עדין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יתן את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, והינו מה שזכה לעשות מקימו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מעורב בפסולת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם כן איזה נקודה טובה:

למה הזכיר רק עצבות מחטאים

הנה לכאורה צריך להבין למה רבינו מדבר רק ממה שהאדם עצוב מחמת החטאים, האם זה הסיבה היחידה שהאדם בעצבות, הרי לכאורה יש עוד הרבה סיבות, כמו חסרון הפרנסה, ושאר צרות וייסורים, וכן קנאה ושנאה ותחרות, שכל זה הוא לכאורה עיקר מה שמפיל את האדם לעצבות, ובהרבה מקרים אדם כלל לא חושב על כך שהוא מלא חטאים, מרוב שאר הצרות והייסורים שעוברים עליו, ולמה הדגיש רבינו דווקא דבר זה, ויותר מכך מה שרבינו בהמשך מזכיר שגם כשמתחיל להסתכל בטוב והמצוה שעשה ורואה שהכל מלא פגמים ופגמים, ולכאורה רוב האנשים כלל לא אוהזים במדרגה זו להתבונן אם היה פגמים או לא, ולא מפריע להם כלל עניין זה, ומהו זה שמדגיש רבינו עניין זה בחלק מהסדר של שמחת המצוות.

למה לא הזכיר שאר העצות לשמחה

וכמו כן יש להקשות גם כלפי עצם העצה להיות בשמחה, שמזכיר רק מהשמחה בנקודות טובות, ולמה לא הזכיר מעוד עצות שמזכיר במקומות אחרים, כדוגמת מילתא דשטותא, ולעשות עצמו כאילו שמת, ובצר הרחבת לי, ובפרט שרבינו מזכיר שמבואר אצלנו כמה פעמים שצריך להיות בשמחה, ואף על פי כן לא הזכיר אפילו רמז משאר העצות, ורק מהשמחה במצוות ובנקודות טובות, ובהדגשה של חיפוש הטוב מתוך מה שהוא מלא פסולת ופגמים ופגמים, ולכאוף צריך להבין טעם הדבר.

שורש השמחה הוא הנקודות טובות ובלא זה לא יוכל לשמחה בשאר העצות

חצי מהעשירות תמורת סיפור

יהודי אחד, שמולו עמד בית תפלה של הגויים. אולם השער והחלונות היו סגורים. כשנסתת על השער כמצוות הבעש"ט, החלו בני הבית לבכות: 'יהודים, רחמו עלינו ועליכם ואל תפתחו את השער'. נבהלתי מאוד מבכיתם, והלכתי להבעש"ט לספר לו על כך. הוא גער בי 'אמור להם שיפתחו ולא יאונה להם כל רע'.

"כשנכנסנו, סיפרו לנו בבכי 'הכומר המקומי נוהג לדרוש פעם בשנה בדברי בלע נגד היהודים, ולאחר מכן הם פורעים בנו. היום עומד הוא לשאת דרשתו והבימה כאן מול ביתנו כבר מוכנה'. הבעש"ט עמד והתפלל בדביקות נפלאה ובשמחה עצומה, כדרכו בקודש, כשיים תפילתו אמר שיפתחו את החלון שלמול הבימה. בעל הבית החל מתחנן: 'בבקשה אל יעשה זאת, החלון הוא ממש מול הבימה והסכנה גדולה ביותר'.

"מבלי להתייחס לדבריו, הביט הבעש"ט מבעד לחלון והבחין בשיירה של מרכבות הדורות הנאספות במקום. מתוך אחת מהן ירד הכומר, עלה לבימה והחל דורש. בשלב מסוים סימן לו הבעש"ט באצבעו שיבוא אליו. לתדהמת הכל, עזב הכומר את הבימה ורץ אל הבית בו היה הבעש"ט. 'מותי תשוב בתשובה?' הוכיחו הבעש"ט, הכומר ענה בבכי: 'רבי, איך תקובל תשובתי? הלא עברתי על כל עבירות שבעולם'. אמר לו הבעש"ט: 'אם תחזור בתשובה באמת בעומק נפשך, אתקן את נשמתך מכל וכל. 'ובמה אדע שנשמתך מתוקנת?' שאל המומר. השיבו הבעש"ט: 'סימן זה יהיה מסור בידך, כשברבות הימים יבוא אחד לביתך, ויספר לך את הנעשה כעת, תדע כי נשמתך מתוקנת'. חזר הכומר בתשובה שלמה, וברכו הבעש"ט.

"הכומר חזר לבימה, וסיים את דרשתו בדברי טוב על היהודים. ומה ארע בסופו - איני יודע" סיים משרתו של הבעש"ט.

להפתעת הקהל, ניכרו אותות התרגשות יוצאי דופן על פני בעל הבית. הוא סר לחדר צדדי, התעכב שם זמן רב, ואז חזר עם ארגז כבד מלא מטבעות זהב, "זה שכרך על הסיפור המופלא שסיפרת", ואז הפטיר לתדהמת כולם: "אני הוא הכומר מהמעשה, וכעת יודעני שנשמתך תוקנה בשלמות. נדרתי נדר כי האיש שיספר לי את המעשה שלי ויוציאני מאפילה לאורה - אתן לו חצי מעשירותי, לכן השתיתי זמן רב בחדר הסגור, לחשב את הונו, וכאשר נדרתי - שילמתי".

(ע"פ 'סיפורים נוראים')

לפני הסתלקות אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש, ניגש אליו משרתו בדמעות: "אם חלילה בא העת אשר נלקח אדונו מעל ראשו, במה אפרנס את ביתי?" אמר לו הבעש"ט: "אל תירא, פרנסתך תהיה שתיסע על המדינה, ותספר ממני נפלאות, ומכך תתעשר".

לאחר שכבה נר ישראל, קנה המשרת סוס ונסע ממקום למקום וסיפר מהנפלאות והנוראות שראו עיניו. אך לא הרוויח מעבר לכיסוי הוצאות הדרך. בכל זאת האמין כי בבוא הזמן יתקיימו

כי לא ידח ממנו נידח
בית מדרשו
המשוחזר
של הבעש"ט
במזיבוז'
(באדיבות אהלי צדיקים)

דברי הבעש"ט. פעם לן המשרת במלון שבו התאכסן דרשן הנוסע לפרנס את בני ביתו בדרשותיו בכל עיר. כששוחחו יחד, אמר הדרשן כי גם לו אין מפרנסה זו כי אם להוצאות הדרך, "אך איני עצה, סע מכאן עוד כעשרים פרסה, שם דר גביר אחד שכל ימיו משתוקק מאוד לשמוע סיפורי נוראות מהבעש"ט, ובוודאי ישלם לך כהוגן".

נסע המשרת והגיע לבית הגביר בערב שבת קודש. כשנודע לבעל הבית כי הוא משרת הבעש"ט, התמלא שמחה והתרגשות וביקש ממנו שיספר לו דבר מה מהנוראות שראה אצל רבו. אולם למרבה הפלא לא הצליח המשרת להיזכר בשום סיפור מהבעש"ט, הוא התנצל כי מתלאות הדרך אינו יכול להיזכר. אולם גם ליל שבת לא הצליח לדלות מזיכרונו שום מעשה.

גם למחר בבוקר בסעודה, כשהפציר בו הגביר מאוד שיספר לו דבר מה, לא עלה בידו לספר מאומה. הגביר הצטער צער גדול, ושבעתיים נשבר לבו של המשרת בקרב.

לקראת סעודה שלישית קיווה הגביר כי יתרענן זיכרונו של אורחו, והזמין את נכבדי העיר לשמוע מעשיות מהבעש"ט. אולם גם אז, לגודל בושותו, התקשה המשרת לחלץ מזיכרונו ולו מעשה אחד. אך בפתע פתאום ננער ונזכר:

"פעם נסעתי עם הבעש"ט, כדרכו בקפיצת הדרך, עד שגמאנו ביומיים דרך ארוכה מאוד. ביום השלישי עצרו הסוסים ליד מלון בבעלות

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

איזה דעת "מצווה גדולה לידע ולהודיע ולהתודע, והוא עיקר חיות האדם וכל העולמות כולם"? נ"ר יג

תשובה לחידה הקודמת:

"זה יעזור לי בחסוד לסיע למקום שאסע" על מה נאמר? על הנסיעה לציון רביה"ק באומן, ובפרט בראש השנה. ראה ציטוט מלא במדור 'החיוק השבועי' בגליון זה. ע"ש

הזוכה: נחמן גולדהירש, בני ברק
זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום.
כשאומרים לאדם להתחזק, זה נשמע הרבה פעמים המלצה טובה לאדם כדי שירגיש טוב, ועל פי רוב אנחנו מרגישים שאנחנו חזקים, ומי אתה שתאמר לי להתחזק, אני יכול לעבוד את ה' כמו שאני, ואני מספיק חזק.

אז כאן רבינו בא ואומר לך בא נראה אם אתה מספיק חזק.

רבינו אומר: פי' זה ידוע שכל האדם נופל בדיעותיו... אזי על פי רב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה. ואינו יכול לפתח פיו כלל, מחמת גדל העצבות והמרה שחורה והכבודות שנופלו עליו, על ידי שרואה גדל עצם רחוקו מהשם יתברך...

וכן בהמשך: פי' רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, מחמת שנופלים בדיעותם, מחמת שרואים בעצמם גדל קלקולם שנקלקלו מעשיהם על אחד כפי מה שידוע בעצמו את נגעי לבבו ומקאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדיעותם.

כאן רבינו אומר לך שנתדע שזה לא המלצה, אלא ראשית הכניסה שלך לעבודת ה' זה שתהיה בשמחה ותדע שאתה אהוב אצל ה'.

וגם אם אתה חושב שאתה מושלם בזה, תגלה שיש בזה הרבה דרגות, וגם אתה חייב בזה עבודה.

כי כשתסתכל על החיים, תגלה שכעשית מעשה טוב כגון צדקה, לימוד רציני, התגברות בנסיון קשה, או כשזכית להשקים מוקדם בבוקר, אתה מרגיש שהקב"ה אוהב אותך ואתה מאוד רצוי, והתפילה שלך נראית אחרת לגמרי.

ומזה תבין, שבשאר הזמן ביום יום חסר לך [כל אחד לפי דרגתו], בתחושת הקרבה להש"ת, וההרגשה איך אתה משהו מיוחד, והקב"ה צריך אוהב דווקא אותך.

על כן מוהר"ת מרגיש כל הזמן שרבינו הזהיר שכל אדם מחוייב ללכת עם התורה הזאת, ולמצוא נקודה טובה ומיוחדת, שבה אתה מרגיש שאתה באמת משהו מיוחד, ותגדיל אותה, עד שתרגיש אהוב ומקורב מאוד אצל הש"ת.

תיזכר בימים שעשית משהו גדול והרגשת שהש"ת גאה בך. תתאר לך שכל יום היית מרגיש כמו הימים האלו, הרי היית צדיק גדול היום, הלא כן?

הרי היה לך קל לשבר כל נסיון, כל דבר טוב שהיה מזדמן לך היית קופץ עליו, ומפחד להתבזבז אחרי הבלי העולם, כשאתה חש שיש משהו כ"ג גדול שמאמין בך, אוהב אותך, ומחכה לך.

כאן רבינו אומר לך, שבידך הדבר, תקח את אותם מעשים ותתבונן בהם, תכנס אליהם ותזדהה איתם,

ומתוך זה תחיה את הקשר שלך עם ה'.

זו אמנם עבודה שדורשת קצת מאמץ, אך אתה יכול להבין שהיא שווה ומתגמלת מאוד.

[אמר לי חבר עצה חזקה איך אפשר להתחבר לנקודה ולהכנס אליה.

הרי אם תתבונן תגלה שאתה מוקף במצוות, ואין יום שאתה לא עושה כל כך הרבה, תפילין, ציצית, מזוזה, תפילה, וכו' בלי סוף.

ואעפ"כ תמיד היצר מצליח באורח פלא בצורה לא הגיונית בעליל, לחבר אותך למשהו אחד לא טוב שעשית, ולהכניס אותך לגמרי לנקודה הרעה לומר לך שזה מי שאתה, ולצערנו אנחנו נסחפים אחריו הרבה פעמים.

בא נלמד ממנו ונהפוך את היצירות, הרי אור שווה הרבה יותר מחושך, וכמו שעד היום נתת אמון ברע, מעכשיו תיתן אמון בטוב ששווה הרבה יותר.

גם אצל מי שרחוק לגמרי מכל דבר שבקדושה, נלמד להתחבר בטוב שלו, בדרך היצר הרע שמלמד אותנו להחשיב את הנקודה.

כ"ש אתה שכן זכית לשמור שבת לפחות פעם בחיים, כמה עלך להרגיש רצוי ואהוב ולעבוד את הש"ת בשמחה גדולה].

יושוע חיים טייטלבוים קרית יואל

אלא שהביאור בזה שבאמת שורש השמחה הוא הנקודות טובות, שזה החלק של האלקות שיש באדם, כי הטוב הוא אלקות והשראת השכינה, ומזה נעשה המשכן שזהו שורש השמחה של כל העולם, וגם בגלות שאין לנו משכן ובית המקדש, מכל מקום יש את שורש המשכן ובית המקדש בכל אחד ואחד ע"י שמברר את נקודת הטוב מתוך הרע, שע"י יש לו מקום להשראת השכינה אצלו, וע"י יכול לזכות לשמחה, כי זהו שורש השמחה.

ולכן כל זמן שלא יעסוק האדם בבירור הטוב הזה לא יוכל לשמוח גם ע"י שאר העצות, כי כל זמן שהטוב הזה מכוסה ואין אצלו גילוי של טוב שע"י יש עליו השראת השכינה, האדם נמצא ב"מקום" של הסתרה, ע"י הקליפות והסטרא אחרא שכל עניינם הוא להכניס את האדם לעצבות ומרה שחורה, וכל זמן שלא יצא האדם מהמקום הזה אל ה"מקום" של השראת השכינה והטוב האמיתי שבו, לא יוכל להצליח לשמוח את עצמו גם ע"י מילתא דשטותא ושאר העצות, ולכן מוכרח האדם לעסוק בכל עת בבירור הטוב הזה, לברר את הנקודות טובות שיש בו ולשמוח בהם באמת, שע"י הוא עולה אל מקום אחר, בבחינת והתבוננת על "מקומו" ואינו, וכשיוצא ממקום הסטרא אחרא אל מקום השראת השכינה, אז כבר יוכל להתבונן בהרחבות שבתוך הצרות, ולראות את עוצם חסדי ה' עמו בכל עניין, בפרנסה ובבריאות ובכל העניינים, ויוכל לצאת משאר כל הדברים שלא נותנים לו בשום אופן להיות שמח, אבל אם לא מתקנים את השורש הזה של השמחה, אי אפשר להיות בשמחה ע"י שאר העצות.

ולכן הזכיר רבינו רק את הנקודה הזו, כי זהו השורש לכל העצבות והשמחה, ואף על פי שהרבה פעמים נדמה לאדם שלא מטריד אותו כלל החטאים שלו אלא אך ורק דברים אחרים של צרות בגשמיות וכדומה, אבל האמת האמיתית היא שזה מחמת שלא התקשר והתחבר לנקודת הטוב שבו, וממילא בא עליו כל העצבות מכל הדברים הגשמיים, ורק כשיצא מהמקום הזה ע"י שיחפש וכן ימצא בעצמו את הנקודות של הטוב שבו, ע"י יתגלה שורש ונקודת השמחה שבנפשו, ואז יוכל לשמוח באמת ולהינצל גם משאר הסיבות של העצבות.

הבירור מתוך הפניות

ולכן מזכיר רבינו שצריך לחפש את הנקודה טובה שבוודאי עשה, ואף על פי שכשמסתכל רואה שהיא מלאה פניות ופגמים, כי באמת גם כשנדמה לאדם שאינו כלל במדרגה זו שרואה חסרון בפניות, ולא מזה העצבות שלו, אבל האמת לאמיתו היא שהסיבה שהטוב הזה לא משמח אותו, הוא באמת מחמת שהיא מלאה בפניות ופגמים, כי באמת כל נקודה טובה של דבר שבקדושה היא כח עצום של חיבור ודבקות להש"ת, שבעצם טבעה היא מביאה על האדם שמחה עצומה, אלא שכל המחשבות והפניות שבשעת המצוה, ולא דווקא מחשבות לשם כבוד וכדומה, אלא גם המחשבות ה"סתמיות" שאדם חושב שזה סתם איזה מצוה ואינו מתבונן באמת שהוא עושה נחת רוח לבורא יתברך שמו, כל זה הוא באמת קליפות וסטרא אחרא שמכסה ומעלים ומסתיר את הטוב הזה, עד שקשה לאדם לשמוח בזה, ולכן אדם מוכרח להתבונן בזה שהרי עשיתי טוב, ואף על פי שלא חשבתי כלל מחשבות על כבוד ה', אבל אף על פי כן, בוודאי לא ייתכן שלא היה שם נקודה של מחשבה על כבוד ה', כי סוף סוף עצם עשיית המצוה מונח נקודה של רצון לעשות נחת רוח להש"ת, ורק ע"י שמברר את הנקודה הפנימית הזאת, ע"י מתעורר אצלו שורש נקודת השמחה, ואז יוכל לשמוח באמת.

תיקון החטאים ע"י הביטול להשי"ת

ולקח הדבר בחזקה ולא ע"י תפילה ורחמים ותחנונים, דהיינו שלא קיבל הדבר מהשי"ת בבחי' אמונה, אלא על ידי דחיקת השעה.

ואכן כל הפגמים והחטאים שבכל הדורות נובעים מדחיקת השעה, ואפי' אצל הצדיקים הגדולים, והתיקון לזה יהיה על ידי משיח צדקינו שיאיר את כח התפילה, כח ההמתנה. שאפי' בעיני תורה ותפילה ועבודת השי"ת, גם כן אין ללכת בדחיקת השעה, אלא צריך להמשיך הכל בדרך תפילה ותחנונים - והגם שמצד אחד צריכין זריזות גדולה, אבל כשרואה שאין הדבר עולה בידו צריך לחכות ולהמתין ולכסוף, ולא ללכת בכח, כדאיתא בחיי מהר"ן (אות תלא), עיי"ש.

"תשובת המשקל" לדחיקת השעה

ועל כן התשובה היא בבחי' "השיב את הגזילה" כי הנה ידוע ש'תשובה גמורה' הוא 'תשובת המשקל' (כמובא ברמב"ם תשובה פ"ב ה"א), וכן באותו הפגם של דחיקת השעה שהוא שורש כל העבירות תשובת המשקל הוא בבחי' "השיב את הגזילה", שיאמין בהשי"ת שמביאו אל מקומו האמיתי בעבודת השי"ת, ולא יתהלך בגדולות ונפלאות ממנו, אלא יהיה שמו ומרצה במקום המיוחד לו כפי שזימנו לו מן השמים. ועל כל משאלות לבו ברוחניות וגשמיות, יקיים בעצמו בכניעה ואמונה תמימה "טוב ויחיל דומם לתשועת ה'" (איכה ג, כו), וזה עיקר השבת האבידה ותיקון הפגם בשרשו.

רביה"ק מודיע בלקוטי מוהר"ן את אחד מעיקרי יסודות התשובה "דע כי תשובה היא לשוב את הדבר למקום שנטל משם. והוא בחינת זרקא המובא בתיקוני הזוהר הק' (תיקון כ"א מ"ג ע"ב) 'דאזדריקת לאתר דאתנטילת מתמן. ומאן הואו אתר, הוא חכמה'. כי חכמה היא שורש כל הדברים, כמו שכתוב (תהילים ק"ד) "כולם בחכמה עשית". (ליקוטי מוהר"ן לה, א). וביאור העניין כי מלבד עיקר התשובה, שיהודי מתחרט ועוזב את פשעיו ואינו רוצה לשוב לכסלו, כל זה הוא הוא רק בלב, בינו לבין קונו. אבל בעולם המעשה, הרי סוף סוף עשה מה שעשה ופגם מה שפגם, ולכאורה את הנעשה אין להשיב והיכן מצינו שיועיל תשובה לתקן את מה שכבר פגם וקלקל בכל העולמות.

ברם מובא בזוה"ק (ויקרא טז). שברחמי השי"ת המשיך גם תיקון לפגמים שכבר קלקל האדם, והוא בדרך של השבת הגזילה, שמחזיר את הגזל שלקח ופגם למקום שנלקח משם.

ומבאר מוהר"ת (הלכות גזילה ה) ששורש כל החטאים הוא בעוון הגזל. כי הנה מצינו בחטא אדם הראשון שציוה לו הקב"ה שלא יאכל מעץ הדעת, ואמרו חז"ל (במדרש רבה) שאם היה ממתין עד ליל שבת באכילתו היה השי"ת מתיר לו לאכול מעץ הדעת. נמצא, שכל הפגם חטא אדה"ר היה בבחינת גזל, שדחק את השעה

עומק הפרשה

לשמוח מנקודה של מצוה

תחת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה:

כלומר, מדובר בדור שיקיימו את כל מצוות התורה, אבל מצוותיהם יהיו ללא שמחה, וכלשון רבינו בחיי (שם) "אשימנו הכתוב בעבדו השי"ת ולא היתה העבודה בשמחה".

לכאורה הדבר תמוה, אכן שמחת המצוות היא דבר חשוב עד מאד, אבל לכאורה אינה אחת משלש עבירות החמורות ואף אינה מצוה מפורשת בתורה, ועל מה נענשו עליה ישראל בקללות איומות אלו, ולא הזכרה שום מצוה שייגעשו עליה באופן נורא שכזה.

ויתרה על זאת מקשה האלשיך, והלא בפסוק הקודם נאמר "ובאו עליך כל הקללות האלה וכו'", כי לא שמעת בקול ה' אלהיך לשמור מצוותיו וחוקותיו אשר צוך", כלומר, שלא ישמרו כלל את מצוות התורה.

אכן מבאר מוהר"ת, כשהאדם נופל ומידרדר, ראשית נפילתו אינה בבת אחת, אלא מחמת שאינו שמוח במצוות, האדם אינו נופל בבת אחת מלעסוק בתורה, תחילת הנפילה היא שאינו מחשיב את מצות לימוד התורה, לאחר שלמד מילה אחת של תורה אינו שמוח ממצוה זו שזכה לעשות נחת רוח להשי"ת במצות תלמוד תורה.

פעמים והאדם קם מלימודו שמוח וטוב לב, אבל שמחתו אינו בעצם מצות לימוד התורה, אלא הוא

איזה 'מורשה' אנו משאירים לילדים שלנו?

במאמר קודם הזכרנו מאמר חז"ל בסוכה (מב): תינוק היוודע לדבר, ילמדנו אביו תיכף את הפסוק 'תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב'. כי לפני כל לימוד אחר יש ללמד את הילד שיש לו ירושה שמחכה לו.

והנה חז"ל אומרים על הפסוק 'צוה לנו מורשה' - אל תקרי 'מורשה' אלא 'מאורסה', כלומר שהתורה היא כמו אירוסין, לא סתם ירושה. ושוא חז"ל מרמזים לנו שיש מיני ירושות, יש ירושה שאפשר לוותר עליה, ויש ירושה שיש בו חיבור פנימי כדוגמת אירוסין שעליה אין מוותרים.

יש ירושה של 'ערך ממוני', שבירושה כזו קל יותר לוותר. ויש חפצי ירושה שאין להם שום ערך כספי ושווי ממוני, אך אצל המשפחה הם יקרים מאוד, ושום הון לא ישווה לה, כמו פמוטי שבת בהם אמא התפללה ובכתה על בניה בכל ערב שבת, או תמונות משפחתיות נדירות וכדומה. שקשה מאוד לוותר על חפצים אלו, ואנשים מוותרים על ממון רב רק בשביל לקבל את החפצים הנדירים האלו, המזכיר להם את כל ילדותם וכדומה.

ועל כך אומרים חז"ל, 'אל תקרי מורשה', ירושת התורה היא לא סתם ירושה יקרה כמו ערך ממוני, אלא היא ירושה של 'מאורסה', זה משהו עם ערך פנימי שאי אפשר להחליפה בשום הון שבעולם.

כל הורה וכל מחנך מעביר את היהדות והתורה לדור הבא. אך כל אחד צריך לשאול את עצמו, איזה סוג של ירושה אני משאיר לבנים והתלמידים שלי.

כי יש חינוך בו מלמדים את הילד, תמשיך ללכת בדרך התורה בגלל כבוד המשפחה, תמשיך את הירושה המסורתית שלנו, תלך לישיבה כי הורייך ומוריך הלכו לישיבה. על ירושה כזו, אפשר לפעמים לוותר ח"ו.

אך יש חינוך בו מכניסים לילד את הקשר הפנימי ליהדות והתורה באופן של 'מאורסה'. באופן שהוא מחובר לירושה הזו באופן ערכי ואמיתי שלא ירצה לעזוב זאת לעולם, כמו שידוך. ועל כך אומרים חז"ל שיש ללמד לילד את הפסוק 'תורה צוה לנו מורשה' - 'אל תקרי מורשה' - זה לא סתם 'ירושה' אלא 'מאורסה' שלך.

מסופר על ילדה בת שנתיים וחצי שלפני השואה העבירו אותה הוריה למשפחה נוצרית, ולאחר המלחמה הוריה רצו לקחתה, וכמובן סירבה להם כי לא זכרה אותם. ואז האמא התכופפה אליה, ושמה את ידיה על ראשה של הילדה וברכה אותה כפי שנהגה לברך את ילדיה לאחר הדלקת נרות, והילדה פתאום התעוררה לחיים ואמרה: גוט שבת מאמע!

כל יהודי יש לו כמה ערכים שהוא מחובר אליהם בפנימיותו, ויש ליישב את הדעת ולשים לב לערכים האלו, ולהדגיש אותם בבית או בכיתה, להראות את ההתלהבות מאותם הדברים, כי הם אלו שישארו לאורך שנים, וישמרו את הילד בשעת נסיון, יותר מכל חומר אחר שמלמדים אותו.

◆ **אומן:** ארגון 'איחוד ברסלב באומן' מפרסם, כי אחר משא ומתן עם עיריית אומן לביטול התורות הארוכים בכניסות לאומן, ניתן לשלם מראש באופן מקוון במערכת הייעודית ל"תשלום מס תייר לפני הנסיעה לאומן" המכבדת את כל כרטיסי האשראי, וגובה מחיר מופחת של \$27 במקום \$40 שייגבה בכניסות לאומן. יש להדפיס את אישור התשלום ולהציגו בכניסה לאומן.

◆ **כמו כן,** הופיע חוברת 'מדריך אומן' עם העניינים הנוגעים לכלל באי הקיבוץ הק', מופץ באפלי עותקים בבתי הכנסת של ברסלב. לדרכי קבלת החוברת, צרו קשר: 046664766.

◆ **הופיע!** ברוב פאר והדר הספר 'קיצור ליקוטי מוהר"ן המשולש' מאת מוהרנ"ת והרב מטשערין זצ"ל, מוגה היטב מדפדפן. הפצה ראשית: מכון מסילות הנחל, 0583240218.

◆ **הודעת מערכת:** רגל הנסיעה הגדולה לאומן לימי ר"ה הק', ולאחריהם חגי תשרי הבעל"ט, יתכנו שיבושים בתפוצת הגליון בחלק מהמקומות. ניתן להדפיס ולהפיץ את הגליון באופן עצמאי, ע"י הורדת הקובץ המוכן להדפסה מ'דרשו - הורדת עלונים'. כמו כן ניתן להרשם לרשימת התפוצה בדוא"ל ע"י פנייה למערכת.

◆ **אור בהירות הדרך 3:** בעזהש"ת, גם השנה יתקיים כנס נשים גדול ומיוחד, כהכנה לימי ראש השנה הק', עם תכניות מיוחדות ומרתקות, רגעים נעלים של שמחה, ובהשתתפות הרבנית ר. ביבי. כיבוד קל. תאריך: יום שני ח"י אלול הבעל"ט, באודיטוריום רח' רבי נחמן מברסלב 4 גבעה א' ביתר עילית. כרטיסים במקום, מחיר: 40 ש"ח. פתיחת שערים בשעה 19:30.

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

חיזוק השבועי

וְהוֹדוּ יַעֲזֹר לִי בְחֶסֶד לִסְעָ לְמִקְוֵם שְׂאֵסַע
לְהִשְׁתַּחֲוֶה בְּמִקְוֵם שְׂאֵשְׁתַּחֲוֶה. אֲשֶׁר
בְּאֵמֶת אֵינִי יוֹדֵעַ כִּלְכָּל עוֹד עַד הֵיכָן הַדְּבָר
מֵנִיעַ, אֲבָל זֶה אֲנִי יוֹדֵעַ בְּרִוּד בְּעִזָּזָה
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂאֵנִי צְרִיךְ לִסְעָ לְשֵׁם כָּכָל
עַתָּה וּבְפָרֵט עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה
וְהַנּוֹרָא וְהָאִים מְאֹד מְאֹד, וְגַם אֲנִי צְרִיךְ
לְעוֹרֵר וּלְחַזֵּק אֶתְכֶם כָּכָל בְּחַי כָּכָל מִינֵי
דְּבָרֵי אֵמֶת שְׂבַע עוֹלָם. שְׂתַּזְכְּנוּ בְּגַם לְחַיִּית
שֵׁם כִּי הוּא חַיִּיכֶם וְכוּ' וְכוּ':

עלים לתרופה, מיום א' אלוז תקצ"ט

יהלום

וְלִמָּה לֹא יִזְהָרוּ בָּל
הָאֲנָשִׁים הַמְּקַרְבִּים אֵלַי
שִׂיחֵיו כָּלֵם עַל רֹאשׁ
הַשָּׁנָה, אִישׁ לֹא יַעֲדֵר!?

חיי מוהר"ן ת"ג

אני אומר את התפילה הידועה - ליקוטי תפילות תפילה ע"ו, לזכות לנסוע ראש השנה לרביז"ל, וכל התפילה, מבקש ר' נתן ז"ל בעיקר על תיקון המחשבה, לזכות לקדש ולטהר את המחשבה בראש השנה, בכח הנסיעה הקדושה. האם אכן זו הטעם לנסיעה הקדושה, חשבתי שהנסיעה הוא סוד גדול שאין לנו שום השגה בו?

אכן רביז"ל דיבר הרבה שיחות בסוד הנסיעה אליו לראש השנה שהוא סוד גדול שקיבל זאת במתנה מהשם יתברך, והוא תיקון נורא שאין לנו שום תפיסה בו וכו'.

אך יחד עם זאת, רביז"ל גילה כמה וכמה תורות בענין הנסיעה אליו, לא רק בסגולת הנסיעה למעלה מדרך השכל, אלא בעיקר מה המטרה של הנסיעה. וכן ר' נתן ז"ל עצמו מאריך הרבה מאוד לבאר בספרו הגדול ליקוטי הלכות בענין הנסיעה לראש השנה, שכל מטרתה להמליך את ה' במחשבה. וכמו שאכן רואים בפירוש בתפילתו של ר' נתן על הנסיעה שכל התפילה מתחנן להשי"ת על המטרה לקדש המחשבה.

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

חובת נשים בקידוש בשבת בבוקר

נשים חייבות בקידוש ביום השבת כמו האנשים (מש"ב רפ"ו ועוד). זאת אומרת שאסור לאשה לשתות או לאכול לפני שעשתה קידוש. ולכן:

- א. שתיית מים או קפה וכדומה - יש להקפיד לשתות לפני התפילה דייקא, והיינו כל אחת כפי מה שנוהגת להתפלל כל יום.
- ב. אבל אשה שכבר התפללה - אין לה לשתות שום דבר (שאז היא מחויבת בקידוש). אך אם היא חלשה או מעוברת ומניקה - מותר לה לשתות מה שצריכה בלי שתעשה קידוש (ראה: מנח"י, ד כח ג. שלחן שלמה, רפ"ח, ב-ד. דברי יציב, או"ח קלב ג).
- ג. אשה שאמרה רק איזה 'בקשה והודאה' ומתכוונת אחר כך להתפלל תפלה גמורה [בין אם היא מאלה שמתפללות תמיד כל התפלה ובין אם רק עתה בשבת רוצה להתפלל] - אזי אף כשאינה חלשה אך בכל זאת יש לה צורך לשתות, אפשר להקל לה לשתות (כנלע"ד לפמ"ד הפרמ"ג רפ"ט א"ד. דברי יציב שם. קנין תורה, ב.ל. הליכות ביתה, דף רז). אבל לכתחילה תזחר לשתות לפני הבקשה והודאה וכו' ל' בסעיף א, או לפחות לכיין בעת אמירת 'הבקשה' שאינה רוצה לצאת בזה חובת תפילה.
- ו. כל זה לגבי שתיה, אבל אשה הרוצה לאכול - הדין כך:
 - א. סעודה גמורה - אסור לאשה לאכול בלי קידוש, בין לפני שהתפללה ובין לאחר שהתפללה (הגר"ש א' שם). ואשה שהיא חלשה כל כך שצריכה לאכול סעודה גמורה, הרי אין הדבר קשה לה שתעשה גם קידוש.
 - ב. אכילת 'עוגה' ושאר מיני מזונות 'לפני שהתפללה', הדין כך:
 - (א) אם אין לה צורך לזה, אין לה לאכול בלי קידוש (כנ"ל. דעות המתירים הוא רק בשעת הדחק). [ומשום מה חוששות הנשים לעשות קידוש בעצמן, ואין לזה שום טעם וחשש כלל וכולל].
 - (ב) אם יש לה צורך לאכול עוגה, וקשה לה לעשות קידוש על יין או מיץ ענבים - אזי אם שותה גם 'קפה נמוס עם חלב', תעשה מקודם קידוש על הקפה, והיינו שתמלא את הכוס מלא עם הקפה והחלב, ותברך על זה 'שהכל' ותשתה לפחות חצי כוס [כדרכה], ואחר כך תאכל את העוגה (כי י"ל שיצאה ידי קידוש בזה, שנחשב לחמור מדינא' בשע"ד. וגם לפמ"ד ש' דלהק דעת האג"מ והגר"ש א').
 - (ג) אם אינה שותה קפה או שאינה רגילה בזה וקשה עליה לעשות קידוש - אזי אם היא נשואה הממתינה על בעלה או בנות המחכות לאביהן שיבוא מבית הכנסת - אם עדיין הבעל או האבא לא חזר - המקילה לאכול עוגה בלי קידוש, יש להן על מי לסמוך (והיינו ע"ד האגרות משה או"ח ד קא ב, והגר"ש א' המובא בקובץ אור ישראל שתסב עמוד קסב), והמחמירה תבוא עליה ברכה (כי הגר"ש א' שם חולק ע"ז). אבל אשה חלשה או מעוברת ומניקה, אין לה להחמיר בזה (שאז אפשר לצרף דעות המתירים בכללה). אך